

La fantasia dels oligarques

Han superat el desconcert. Han incrementat l'ofec econòmic sobre la Generalitat per bloquejar-ne l'acció política. Han donat als seus instruccions noves, que són les velles, les de sempre, però amb patent de cors. I esperen que les pusil·lanimitats d'aquí facin la resta. Objectiu: derrotar el catalanisme.

Estan convençuts de poder modelar els discursos informatius dels mitjans de comunicació *amics i saludats*. Es refien que aquests discursos, si són prou persistents, acabaran modificant l'opinió de la majoria de ciutadans. És l'art del relat de ficció que tan bé dominen. L'il·lusionisme i el camuflatge aplicat als conceptes; al titular adequat; a la reassignació de sentit a determinades paraules: diàleg, moderació, legalitat, negociació, consens, majoria silenciosa, igualtat, constitucional... Un mecanisme elemental de la *construcció de la realitat*.

Estan convençuts, també, de tenir localitzades les esclatxes a l'interior de les formacions polítiques i de les principals organitzacions de la societat civil. Compten amb el suport professional i logístic necessari. Tenen informes i dossiers sobre les persones i els grups més vulnerables. I estan convençuts que podran exercir una influència decisiva a l'hora de dinamitar un procés que posa en qüestió la unitat "indissoluble" de l'Estat.

Estan convençuts de posseir en exclusiva el talent que convé a la gran política. Creuen que la sofisti-

cació i subtileza de la política és el seu patrimoni privatiu. La resta és mera administració. El mur de contenció del poder que no se sotmet a plebiscit. Consideren la majoria de la *classe política* en exercici com uns simples empleats. Si són amics servicials, ingresen al club; si són insignificants, no fan nosa. Però si guanyen rellevància, no s'avenen a les sol·licituds o ignoren les instruccions, poden esdevenir perillosos i han de ser anul·lats. Quan algun, a més, fa cas a la ciutadania i n'assumeix les reivindicacions, pot passar a la categoria de *traïdor*. I els *traïdors*, encara que puguin resultar útils mentre se'ls adjudica la responsabilitat de tots els mals socials, han de ser destruïts.

Estan també convençuts que la gent, la majoria de la gent, no té criteri propi. Que la perspectiva preva-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

lent que nodreix l'opinió pública catalana és superficial, poc informada, simplificadora i simplista. Que l'efervescència popular recent es basa més en factors emotius i estomacals que racionals. Que, arribada l'hora, no hi haurà prou energia per mantenir mobilitzacions sostingudes i sacrificades. Que el moviment cívic no ha pres ni podrà prendre mai, realment, la iniciativa política. Que es tracta de gent voluble; de conversos que trontollaran per la remor de la darrera anècdota inventada o de l'últim escàndol difós. A partir de l'estereotip de les bases electorals que els hi donen cobertura, atribueixen a la gent de l'independentisme català una tòpica condició conservadora, mesquina i poruga. Recelosa d'aventures sense un final garantit. Que acabaran volent, sobretot, seguretat i ordre; rutines i

certeses. I volen creure que, si la situació a Catalunya es tensa, quan les amenaces s'activin i presagiïn la intervenció violentadora de l'Estat, la gent s'embolicarà amb la capa del seny, correrà a amagar-se a casa, i ja no voldrà saber res del procés.

Amb consideracions d'aquesta mena, l'oligarquia espanyola i els seus aliats han procurat refer-se dels neguits de l'Onze de Setembre. S'han eixorivit una mica, fan veure que gallegen i, fins i tot, els publicistes més entusiastes endevinen moviments en llocs on fa temps que no hi belluga res. Tot forma part de la mateixa fantasia. Desemmascarades i desacreditades, les anomenades elits extractives i tota la trama d'interessos que vehiculen des de les pròpies empreses i des de l'Estat, ara creuen que potser sí que perdran alguna "batalla" amb el catalanisme, però que la "guerra" la guanyaran.

Mentrestant, el catalanisme independentista aguanta, llegeix i aprèn, s'organitza, programa, debat, creix. Es malfia i s'impacienta, però viu atent i vigilant. Interpreta cada símptoma. Sap que no és un extrem sinó un punt de partida. Un camí. De fet, l'únic camí que porta a algun lloc diferent d'on som ara. Sap que la voluntat d'independència omple la història dels pobles. Que és la forma més genuïna, elemental i efectiva de defensar la pròpia llibertat. Sap que l'oportunitat i el repte s'acosten. I que, quan arribin, no vacil·larem, no ens espantarem, no recularem, no ens amagarem, no claudicarem.

L'oligarquia espanyola i els seus aliats reassignen el sentit a determinades paraules: diàleg, moderació, legalitat...

SUSANA SUBIRANA

Volent creure que, si la situació a Catalunya es tensa, la gent correrà a amagar-se a casa i ja no voldrà saber res del procés